

opusdei.org

# Per Maria, cap a Jesús

Aquest és el text i la lectura de l'homilia de sant Josepmaria “Per Maria, cap a Jesús” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 4 de maig de 1957.

30/04/2008

Disponible també a [Soundcloud](#),  
[ivoox](#)

---

Una mirada al món, una mirada al Poble de Déu,[1] en aquest mes de maig que comença, ens fa contemplar l'espectacle d'aquesta devoció mariana que es manifesta en tants costums, antics o nous, però viscuts amb un mateix esperit d'amor.

Fa alegria comprovar que la devoció a la Mare de Déu sempre és viva, i desperta en les ànimes cristianes l'impuls sobrenatural per obrar com *domestica Dei*, com a membres de la família de Déu.[2]

Segurament també vosaltres, en veure aquests dies tants cristians que expressen de mil maneres diverses el seu afecte a la Verge Santa Maria, us sentiu més dins l'Església, més germans de tots aquests germans vostres. És com una reunió de família, quan els fills grans, que la vida ha allunyat, es retroben al costat de la mare, en ocasió d'alguna festa. I

si algun cop han discutit entre ells i s'han tractat malament, aquell dia es calmen; aquell dia se senten units, es reconeixen tots plegats en l'afecte comú.

Maria edifica l'Església contínuament, l'aplega, la manté compacta. És difícil tenir una autèntica devoció a la Mare de Déu i no sentir-se més vinculats als altres membres del Cos Místic, més units també al seu cap visible, el Papa. Per això m'agrada de repetir: *omnes cum Petro ad lesum per Mariam!*, tothom, amb Pere, a Jesús per Maria! I, en reconèixer-nos part de l'Església i invitats a sentir-nos germans en la fe, descobrim amb una major profunditat la fraternitat que ens uneix a la humanitat entera: perquè l'Església ha estat enviada per Crist a tothom i a tots els pobles.[3]

Això que acabo de dir és quelcom que tots hem experimentat, ja que no

ens han mancat ocasions de comprovar els efectes sobrenaturals d'una sincera devoció a la Verge. Cadascú de vosaltres podria explicar moltes coses. I jo també. Em ve ara a la memòria un romiatge que vaig fer el 1933 en una ermita de la Mare de Déu, en terra castellana: a Sonsoles.

No era un romiatge tal com l'entenem habitualment. No era sorollós ni de massa: hi anàvem tres persones. Jo respecto i estimo aquelles altres manifestacions públiques de pietat, però personalment m'estimo més intentar d'oferir a Maria el mateix afecte i el mateix entusiasme, amb visites personals, o en petits grups, amb regust d'intimitat.

En aquell romiatge a Sonsoles vaig conèixer l'origen d'aquesta advocació de la Mare de Déu. Un detall sense gaire importància, que és, però, una manifestació filial de la

gent d'aquella terra. La imatge de Nostra Senyora que es venera en aquell indret, fou amagada durant un temps, en l'època de les lluites entre cristians i musulmans a Espanya. Al cap d'uns anys, l'estàtua va ser trobada per uns pastors, els quals —segons que ho conta la tradició—, en veure-la van comentar: ¡Qué ojos tan bonitos! ¡Son soles!<sup>[4]</sup>

## **Mare de Crist, Mare dels cristians**

D'aquell 1933 ençà, en nombroses i habituals visites a Santuaris de Nostra Senyora, he tingut l'ocasió de reflexionar i de meditar sobre aquesta realitat de l'afecte de tants de cristians a la Mare de Jesús. I sempre he pensat que aquest afecte és una correspondència d'amor, una mostra d'agraïment filial. Perquè Maria està molt unida a aquesta manifestació màxima de l'amor de Déu: l'Encarnació del Verb, que es féu home com nosaltres i va carregar

al seu damunt les nostres misèries i pecats. Maria, fidel a la missió divina per a la qual fou creada, s'ha prodigat i es prodiga contínuament en servei dels homes, tots cridats a ésser germans del seu Fill Jesús. I la Mare de Déu és també realment, ara, la Mare dels homes.

És així, perquè així ho va voler el Senyor. I l'Esperit Sant va disposar que restés escrit, per tal que constés per a totes les generacions: *Estaven prop de la creu de Jesús la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. En veure Jesús la mare i, al seu costar, el deixeble que estimava, diu a la mare: Dona, aquí teniu el vostre fill. Després diu al deixeble: Aquí tens la teva mare. I des d'aleshores, el deixeble la tingué com a mare.*[5]

Joan, el deixeble amat de Jesús, rep Maria, la introdueix a casa seva, en la seva vida. Els autors espirituals

han vist en aquestes paraules, que relata el Sant Evangeli, una invitació adreçada a tots els cristians perquè posem també Maria en les nostres vides. En un cert sentit, aquest aclariment esdevé gairebé superflu. Maria vol certament que la invoquem, que ens hi acostem amb confiança, que apel·lem a la seva maternitat, demanant-li *que es manifesti com a Mare nostra*.[6]

Però és una mare que no es fa pregar, que fins i tot s'avança a les nostres supliques perquè coneix les nostres necessitats i ve prompta al nostre ajut, demostrant amb obres que es recorda constantment dels seus fills. Cada un de nosaltres, en evocar la seva pròpia vida i veure com s'hi manifesta la misericòrdia de Déu, pot descobrir mil motius per sentir-se fill de Maria d'una manera molt especial.

Els textos de les Sagrades Escripures que ens parlen de Nostra Senyora, justament fan veure com la Mare de Jesús acompanya el seu Fill pas a pas, associant-se a la seva missió redemptora, alegrant-se i patint amb Ell, estimant els qui Jesús estima, tot ocupant-se amb una sol·licitud maternal de tothom qui està al seu costat.

Pensem, per exemple, en el relat de les noces de Canà. Entre tants de convidats d'una d'aquestes sorolloses noces camperoles, a les quals hi van persones de diversos pobles, Maria s'adona que manca el vi.<sup>[7]</sup> Només Ella ho veu, i de seguida. Que familiars se'ns fan les escenes de la vida de Crist! Perquè la grandesa de Déu, conviu amb les coses ordinàries, amb allò que és corrent. És propi d'una dona, i d'una mestressa de casa atenta, advertir un descuit, estar per aquests petits detalls que fan

agradable l'existència humana: i així va actuar Maria.

Fixeu-vos també que és Joan qui ens conta l'escena de Canà: és l'únic evangelista que ha collit aquest tret de sol·licitud maternal. Sant Joan ens vol recordar que Maria ha estat present al començament de la vida pública del Senyor. Això ens demostra que ha sabut aprofundir la importància d'aquesta presència de la Senyora. Jesús sabia a qui confiava la seva Mare: a un deixeble que l'havia estimada, que havia après d'estimar-la com la seva pròpia mare i era capaç d'entendre-la.

Pensem ara en aquells dies que van seguir l'Ascensió, en espera de la Pentecosta. Els deixebles plens de fe pel triomf de Crist ressuscitat i anhelosos davant la promesa de l'Esperit Sant, volen sentir-se units, i els trobem *cum Maria matre lesu*, amb Maria, la Mare de Jesús.[8]

L'oració dels deixebles acompanya l'oració de Maria: era l'oració d'una família unida.

Aquesta vegada, qui ens transmet el fet és sant Lluç, l'evangelista que ha explicat la infantesa de Jesús amb més detalls. Sembla com si ens volgués donar a entendre que, així com Maria tingué un paper de primer pla en l'Encarnació del Verb, de manera semblant també era present en els orígens de l'Església, que és el Cos de Crist.

Des del primer moment de la vida de l'Església, tots els cristians que han buscat l'amor de Déu, aquest amor que se'ns revela i es fa carn en Jesucrist, s'han trobat amb la Verge, i n'han experimentat de maneres molt diverses la sol·licitud maternal. La Verge Santíssima es pot dir de veritat mare de tots els cristians. Sant Agustí ho deia amb paraules clares: *cooperà amb la seva caritat perquè nasquessin*

*en l'Església els fidels, membres d'aquell cap, del qual és efectivament mare segons el cos.*[9]

Així no és estrany que un dels testimoniats més antics de la devoció a Maria sigui justament una oració plena de confiança. Em refereixo a aquesta antífona composta fa segles, que repetim encara avui: *Ens acollim sota la vostra protecció, Santa Mare de Déu: no menyspreu les súpliques que us dirigim en la nostra necessitat, sinó salveu-nos sempre de tots els perills, Verge gloriosa i beneïda.*[10]

## **Tracte amb Maria**

D'una manera espontània, natural, sorgeix en nosaltres el desig de tractar la Mare de Déu, que és també Mare nostra. De tractar-la tal com tractem una persona viva: perquè damunt seu no ha triomfat la mort, sinó que s'està en cos i ànima al

costat de Déu Pare, al costat del seu Fill, al costat de l'Esperit Sant.

Per comprendre el paper que Maria fa en la vida cristiana, per sentir-nos atrets vers Ella, per cercar la seva amable companyia amb afecte filial, no calen grans disquisicions, bé que el misteri de la Maternitat divina té una riquesa de contingut sobre el qual mai no reflexionarem prou.

La fe catòlica ha sabut reconèixer en Maria un signe privilegiat de l'amor de Déu: Déu ara mateix ens anomena els seus amics, la seva gràcia obra en nosaltres, ens regenera del pecat, ens dóna les forces perquè, entre les febleses pròpies de qui encara és pols i misèria, puguem reflectir d'alguna forma el rostre de Crist. No som solament naufragats els quals Déu ha promès de salvar, sinó que aquesta salvació obra ja en nosaltres. El nostre tracte amb Déu no és el d'un cec que té ànsia de llum mentre

gemega entre les angoixes de l'obscuritat, sinó el d'un fill que se sap estimat del Pare.

D'aquesta cordialitat, d'aquesta confiança, d'aquesta seguretat, ens parla Maria. Per això el seu nom arriba tan dret al cor. La relació de cadascun de nosaltres amb la nostra pròpia mare, pot servir-nos de model i de norma per el nostre tracte amb la Senyora del Dolç Nom, Maria. Hem d'amar Déu amb el mateix cor amb què estimem els germans, els altres membres de la nostra família, els nostres amics o amigues: no en tenim d'altre. I amb aquest mateix cor hem de tractar Maria.

¿Com es captenen un fill o una filla normals amb la seva mare? De mil maneres, però sempre amb afecte i confiança. Amb un afecte que haurà de discórrer en cada cas per canals determinats, nascuts de la mateixa vida, que mai no són res fred, sinó

costums entranyables de la llar, petits detalls diaris, que el fill necessita tenir amb la mare i que la mare troba a faltar si el fill els oblida algun cop: un petó o una carícia en sortir de casa o en tornar-hi, un petit obsequi, uns mots expressius.

En les nostres relacions amb la nostra Mare del Cel hi ha també aquestes normes de pietat filial que són el mitjà del nostre comportament habitual amb Ella. Molts cristians fan seu l'antic costum de l'escapulari; o bé han adquirit l'hàbit de saludar —no cal la paraula, amb el pensament n'hi ha prou— les imatges de Maria que hi ha en tota llar cristiana o que adornen els carrers de tantes ciutats; o bé viuen aquesta oració meravellosa que és el sant rosari, amb el qual l'ànima no es cansa de dir sempre el mateix, tal com els enamorats no se'n cansen quan s'estimen, i amb el qual hom aprèn de reviure els moments

centrals de la vida del Senyor; o bé acostumen a dedicar a la Senyora un dia de la setmana —justament aquest mateix en què ara estem reunits: el dissabte—, oferint-li alguna petita delicadesa i meditant més especialment sobre la seva maternitat.

Hi ha moltes altres devocions marianes que ara no cal recordar aquí. No és necessari que totes siguin incorporades a la vida de cada cristià —créixer en vida sobrenatural es cosa molt diferent d'anar apilant devocions—, però haig d'afirmar al mateix temps que qui no en viu cap, qui no manifesta d'alguna manera el seu amor a Maria, no posseeix la plenitud de la fe.

Aquells qui consideren superades les devocions a la Verge Santíssima, donen senyals que han perdut el profund sentit cristià que enclouen, que han oblidat la deu on neixen: la

fe en la voluntat salvadora de Déu Pare, l'amor a Déu Fill que es féu realment home i nasqué d'una dona, la confiança en Déu Esperit Sant que ens santifica amb la seva gràcia. És Déu qui ens ha donat Maria i no tenim dret a rebutjar-la, sinó que hem d'acudir-hi amb amor i amb alegria de fills.

### **Fer-se infants en l'amor a Déu**

Considerem atentament aquest punt. perquè ens pot ajudar a comprendre coses molt importants, ja que el misteri de Maria ens fa veure que, per acostar-nos a Déu, ens hem de fer petits. *Us asseguro —va exclamar el Senyor dirigint-se als seus deixebles que si no canvieu i no us feu com els infants, no entrareu pas al Regne del cel.*[11]

Fer-nos infants: renunciar a la supèrbia, a l'autosuficiència; reconèixer que nosaltres sols no podem fer res, perquè necessitem de

la gràcia, del poder del nostre Pare Déu per a aprendre de caminar i per perseverar en el camí. Ésser petits exigeix abandonar-se com s'abandonen els nens, creure com creuen els nens, demanar com demanen els nens.

I tot això ho aprenem en el tracte amb Maria. La devoció a la Mare de Déu no és una cosa blana o poc consistent: és consol i alegria que omple l'ànima, justament en la mesura que suposa un exercici profund i enter de la fe, que ens fa sortir de nosaltres mateixos i posar la nostra esperança en el Senyor. *Jahvé és el meu pastor* —canta un dels salms—, *no em mancarà res; em fa descansar en prats deliciosos, em mena al repòs vora l'aigua i m'hi retorna. Em guia pels camins rectes per la virtut del seu nom. Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de cap mal, perquè vós sou amb mi.*<sup>[12]</sup>

Perquè Maria és Mare, la seva devoció ens ensenya d'ésser fills: d'estimar de debò, sense mesura; d'ésser senzills, sense aquestes complicacions que neixen de l'egoisme de pensar només en nosaltres; d'estar alegres, sabent que res no pot destruir la nostra esperança. El principi del camí que mena a la bogeria de l'amor de Déu és un confiat amor a Maria Santíssima. Així ho vaig escriure ja fa molts anys, en el pròleg a uns comentaris al sant rosari, i des d'aleshores he tornat a comprovar moltes vegades la veritat d'aquests mots. No us faré gaires raonaments, amb el fi de glossar aquesta idea: us invito més aviat a fer-ne l'experiència, a descobrir-ho per vosaltres mateixos, pel tracte amorós amb Maria, obrint-li el cor, confiant-hi les vostres alegries i les vostres penes. demanant-li que us ajudi a conèixer i seguir Jesús.

Si busqueu Maria, trobareu Jesús. I aprendreu d'entendre una mica què hi ha en aquest cor de Déu que s'anorrea, que renuncia a manifestar el seu poder i la seva majestat, per presentar-se en forma d'esclau.[13] Parlant humanament, podríem dir que Déu s'excedeix, per tal com no es limita a allò que seria essencial o imprescindible per salvar-nos, sinó que va més enllà. L'única norma o mesura que ens permet de comprendre d'alguna manera aquesta forma d'obrar de Déu, és adonar-nos que manca de mesura: veure que neix duna bogeria d'amor, que el mena a assumir la nostra carn i carregar el pes dels nostres pecats.

¿Com ens podem adonar d'això, veure que Déu ens estima, i no tornar-nos també nosaltres boigs d'amor? Cal deixar que aquestes veritats de la nostra fe vagin calant en l'ànima, fins a canviar tota la nostra vida. Déu ens estima!:

l'Omnipotent, el Totpoderós, el qui ha fet el cel i la terra.

Déu s'interessa fins i tot de les petites coses de les seves criatures: de les vostres i de les meves, i ens crida un per un pel nostre nom propi.[14]

Aquesta certesa que la fe ens dóna fa que mirem amb una claror nova allò que ens volta, i que, mentre tot resta igual, vegem que tot és diferent, perquè tot és expressió de l'amor de Déu.

Així la nostra vida es converteix en una oració contínua, en un bon humor i en una pau que mai no s'acaben, en un acte d'acció de gràcies desgranat al llarg de les hores. *La meva ànima glorifica el Senyor —va cantar la Verge Maria— i el meu esperit exalta en Déu salvador meu; perquè ha mirat la humilitat de la seva serventa. Per tant, ja des d'ara, totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós ha*

*obrat en mi coses grans i el seu nom és Sant.*[15]

La nostra oració pot acompanyar i imitar aquesta oració de Maria. Com Ella, sentirem el desig de cantar, de proclamar les meravelles de Déu, perquè la humanitat sencera i tots els éssers participen de la postra felicitat.

### **Maria ens fa sentir germans**

No es pot tractar filialment Maria i pensar tan sols en nosaltres, en els nostres propis maldecaps. No podem tractar la Verge i tenir egoistes problemes personals. Maria porta a Jesús, i Jesús és *primogenitus in multis fratribus*, el primogènit entre molts germans.[16] Conèixer Jesús, doncs, és adonar-nos que la nostra vida no es pot viure amb cap altre sentit que el de lliurar-nos al servei dels altres. Un cristià no pot deturar-se tan sols en problemes personals, ja que ha de viure de cara a l'Església

universal, pensant en la salvació de totes les ànimes.

Així, fins i tot aquestes facetes que podrien ésser considerades més privades i íntimes —la preocupació pel propi millorament interior— en realitat no són personals: perquè la santificació forma una sola cosa amb l'apostolat. Ens hem d'esforçar, per tant, en la nostra vida interior i en el desenvolupament de les virtuts cristianes, pensant en el bé de tota l'Església, ja que no podríem fer el bé i fer conèixer Crist, si en nosaltres no hi hagués un afany sincer de fer realitat pràctica les ensenyances de l'Evangelí.

Impregnats d'aquest esperit, les nostres pregàries, encara que comencin per temes i propòsits personals, acaben sempre anant per vies de servei als altres. I si caminem agafats de la mà de la Verge Santíssima, Ella farà que ens sentim

germans de tots els homes, perquè tots som fills d'aquest Déu del qual Ella n'és Filla, Esposa i Mare.

Els problemes del nostre proïsme han de ser els nostres problemes. La fraternitat cristiana s'ha de trobar ben endinsada al fons de l'ànima, de manera que ningú no ens sigui indiferent. Maria, Mare de Jesús, que el va criar, educar i acompanyar durant la seva vida terrenal i que ara és al seu costat al cel, ens ajudarà a reconèixer Jesús que ens passa pel costat, que se'ns fa present en les necessitats dels nostres germans els homes.

En aquell romiatge de què us parlava al començament, mentre fèiem via cap a l'ermita de Sonsoles, vam passar a la vora d'uns camps de blat. Els sembrats brillaven al sol, bressats pel vent. Em vingué aleshores a la memòria un text de l'Evangelí, unes paraules que el Senyor dirigí al grup

dels seus deixebles: *¿No dieu vosaltres: ara, d'aquí quatre mesos ja serem a la sega? Doncs, bé, us dic que alceu els ulls i mireu els camps, que ja són rossos per a la sega.*<sup>[17]</sup> Vaig pensar un cop més que el Senyor volia ficar en els nostres cors el mateix deler, el mateix foc que dominava el seu. I apartant-me una mica del camí, vaig collir unes espigues que em fessin de recordatori.

Hem d'obrir els ulls, hem de saber mirar al nostre voltant i reconèixer aquestes crides que Déu ens adreça a través dels qui ens rodegen. No podem viure d'esquena a la multitud, tancats dins el nostre petit món. No fou així com visqué Jesús. Els Evangelis ens parlen moltes vegades de la seva misericòrdia, de la seva capacitat de participar en el dolor i en les necessitats dels altres. Es compadeix de la vídua de Naïm,<sup>[18]</sup> plora per la mort de Llätzer,<sup>[19]</sup> es

preocupa de les multituds que el segueixen i que no tenen res per menjar,[20] així mateix i, per damunt de tot, es compadeix dels pecadors,dels qui van pel món sense conèixer la llum ni la veritat: *en desembarcar, Jesús veié una gran gentada i se n'apiadà, perquè eren com ovelles sense pastor, i es posa a instruir-los llargament.*[21]

Quan som de veritat fills de Maria comprenem aquesta actitud del Senyor, de tal manera que el nostre cor s'engrandeix i tenim entranyes de misericòrdia. Aleshores ens dolen els nostres sofriments, les misèries, les equivocacions, la soledat, l'angoixa, el dolor dels altres homes germans nostres. I sentim la urgència d'ajudar-los en llurs necessitats, i de parlar-los de Déu perquè sàpiguen tractar-lo com a fills i puguin conèixer les delicadeses maternals de Maria.

## Apòstol d'apòstols

Omplir de llum el món, ésser sal i llum:[22] així ha descrit el Senyor la missió dels seus deixebles. Portar fins als últims confins de la terra la bona nova de l'amor de Déu. A això hem de dedicar les nostres vides, d'una manera o d'una altra, tots els cristians.

Encara us diré més. Hem de sentir la illusió de no estar sols, d'animar els altres a contribuir a aquesta missió divina de dur el goig i la pau als cors del homes. *En la mesura que progresseu, atraieu els altres fins a vosaltres*, escriu Sant Gregori el Gran; *desitgeu tenir companys pel camí cap al Senyor.*[23]

Però tingueu present que, *cum dormirent homines*, mentre dormien els homes, vingué el sembrador del jull, diu el Senyor en una paràbola. [24] Els homes estem exposats a deixar-nos agafar per la son de

l'egoisme, de la superficialitat, escampant el cor en mil experiències passatgeres, evitant d'aprofundir en el veritable sentit de les realitats terrenals. Mala cosa, aquesta son, que sufoca la dignitat de l'home i el fa esclau de la tristesa!

Hi ha un cas que ens ha de doldre extraordinàriament: el d'aquells cristians que podrien donar més i no s'hi decideixen; que podrien donar-se del tot i viure totes les conseqüències de la seva vocació de fills de Déu, però que es resisteixen a ser generosos. Ens ha de doldre perquè la gràcia de la fe no ens ha estat donada perquè resti amagada, sinó perquè brilli davant els homes;[25] perquè, a més a més, hi ha en joc la felicitat temporal i l'eterna dels qui obren així. La vida cristiana és una meravella divina, amb promeses immediates de satisfacció i de serenitat, bé que a condició que

sapiguem apreciar el do de Déu,[26] i siguem generosos sense mesura.

Cal despertar els qui hagin pogut caure en aquest mal son: recordar-los que la vida no és cap joguina, sinó un tresor diví que s'ha de fer fructificar. Cal, així mateix, ensenyar el camí als qui tenen bona voluntat i bons desigs, però que no saben com dur-los a la pràctica. Crist ens apressa. Cada un de vosaltres ha d'ésser no solament apòstol, sinó apòstol d'apòstols, que arrossegui els altres, que els mogui per tal que també ells facin conèixer Jesucrist.

Potser hi ha algú que es demani com, de quina manera pot donar aquest coneixement a la gent. I jo us responc: amb naturalitat, amb senzillesa, vivint com viviu enmig del món, lliurats al vostre treball professional i a la cura de la vostra família, participant en els afanys

nobles dels homes, tot respectant la legítima llibertat de cadascú.

Fa gairebé trenta anys que Déu m'ha posat al cor l'ànima de fer entendre a persones de qualsevol estat, de qualsevol condició o ofici, aquesta doctrina: que la vida ordinària pot ésser santa i plena de Déu, que el Senyor ens crida a santificar la feina corrent, perquè en això també està la perfecció cristiana. Considerem-ho una altra vegada, contemplant la vida de Maria.

No oblidem que la quasi totalitat dels dies que Nostra Senyora va passar a la terra transcorregueren d'una manera molt semblant a les jornades d'altres milions de dones, lliurades a la cura de la seva família, a pujar els fills, a tirar endavant les feines de la llar. Maria santifica les menudències, allò que molts consideren equivocadament com intrascendent i sense vàlua: el treball de cada dia,

els detalls d'atenció envers les persones estimades, les converses i les visites amb motiu de parentiu o d'amistat. Beneïda normalitat, que pot ser plena de tant d'amor de Déu!

Perquè això és el que explica la vida de Maria: el seu amor. Un amor portat fins a l'extrem, fins a l'oblit complet de si mateixa, contenta de trobar-se allà, on Déu la vol, i complint amb cura la voluntat divina. És això el que fa que el gest seu més petit no sigui mai banal, sinó que es manifesti ple de contingut. Maria, la Nostra Mare, és per a nosaltres exemple i camí. Hem de procurar ésser com Ella, en les circumstàncies concretes en què Déu ha volgut que visquem.

Actuant així, donarem als qui ens volten el testimoniatge d'una vida senzilla i normal, amb les limitacions i els defectes propis de la nostra condició humana, però coherent. I en

veure'ns iguals a ells en totes les coses, els altres se sentiran invitats a preguntar-nos: com s'explica la vostra alegria?, ¿d'on traieu les forces per vèncer l'egoisme i la comoditat?, ¿qui us ensenya a viure la comprensió, la neta convivència i la donació, el servei als altres?

Aleshores és el moment de descobrir-los el secret diví de l'existència cristiana: de parlar-los de Déu, de Crist, de l'Esperit Sant, de Maria. El moment de procurar transmetre, a través de les nostres pobres paraules, aquesta bogeria de l'amor de Déu que la gràcia ha vessat en els nostres cors.

Sant Joan conserva en el seu Evangeli una frase meravellosa de la Mare de Déu, en una escena que ja hem considerat abans: la de les noces de Canà. Ens conta l'evangelista que, adreçant-se als servents, Maria els digué: *Feu tot allò que Ell us digui.*[27]

D'això es tracta; de dur les ànimes a situar-se davant Jesús i demanar-hi: *Domine, quid me vis facere?* Senyor, què voleu que faci?[28]

L'apostolat cristià —i em refereixo ara en concret al d'un cristià corrent, al de l'home o la dona que viu com una persona de tantes entre els seus iguals— és una gran catequesi, en la qual per mitjà del tracte personal, d'una amistat lleial i autèntica, es desperta en els altres la fam de Déu per ajudar-los a descobrir horitzons nous: amb naturalitat, amb senzillesa he dit, amb l'exemple d'una fe ben viscuda, amb la paraula amable però plena de la força de la veritat divina.

Sigueu audaços. Compteu amb l'ajuda de *María Regina apostolorum*. Que Nostra Senyora, sense deixar de captenir-se com una Mare, sap col·locar els seus fills davant llurs responsabilitats precises. Maria, a aquells qui s'hi acosten i en

contemplen la vida, els fa sempre el favor immens de portar-los a la Creu, de posar-los cara a cara davant l'exemple del Fill de Déu. I en aquest enfrontament, on es decideix la vida cristiana, Maria intercedeix perquè la nostra conducta culmini amb una reconciliació del germà petit —tu i jo— amb el Fill primogènit del Pare.

Moltes conversions, moltes decisions de donació pròpia al servei de Déu han estat precedides d'una trobada amb Maria. Nostra Senyora ha fomentat els desigs de recerca, ha activat maternalment les inquietuds de l'ànima, ha fet aspirar a un canvi, a una vida nova. I així el *feu tot allò que Ell us digui* s'ha convertit en realitats d'un amorós lliurament, en una vocació cristiana que illumina des de llavors tota la nostra vida personal.

Aquesta estona de conversa davant el Senyor, en la qual hem meditat sobre

la devoció i l'afecte envers la Mare seva i nostra, doncs, pot acabar revifant la nostra fe. Hem començat el mes de maig. El Senyor vol de nosaltres que no desaprofitem aquesta ocasió de créixer en el seu Amor a través del tracte amb la seva Mare. Que cada dia sapiguem tenir amb Ella aquests detalls de fills —coses petites, atencions delicades—, que esdevenen grans realitats de santedat personal i d'apostolat, és a dir, d'una fallera constant per contribuir a la salvació que Crist ha vingut a dur al món.

*Sancta Maria, spes nostra, ancilla Domini, sedes sapientiae, ora pro nobis!* Santa Maria, esperança postra, esclava del Senyor, seu de la Saviesa, pregueu per nosaltres!

.....

[1] Cfr. 1 Pet II, 10.

[2] Eph II, 19.

[3] Cfr. Mt XXVIII, 19.

[4] Optem per la conservació de la frase original; altrament, podria no captarse'n el sentit genuí. (N. del T.).

[5] Ioh XIX, 25-27.

[6] *Monstra te esse Matrem* (Himne litúrgic *Ave Maris stella*).

[7] Cfr Ioh II, 3.

[8] Cfr Act I, 14.

[9] Sant Agustí, *De sancta virginitate*, 6 (PL 40, 399).

[10] *Sub tuum praesidium confugimus, Sancta. Dei Genitrix: nostras deprecationes ne despicias in necessitatibus, sed a periculis cunctis libera nos semper, Virgo gloriosa et benedicta.*

[11] Mt XVIII, 3.

[12] Ps XXII, 1-4.

[13] Cfr. Phil II, 6-7.

[14] Cfr. Is XLIII, 1.

[15] Lc I, 46-49.

[16] Rom VIII, 29.

[17] Ioh IV, 35.

[18] Cfr. Lc VII, 11-17.

[19] Cfr. Ioh XI, 33.

[20] Cfr. Mt XV, 32.

[21] Mc VI, 34.

[22] Cfr. Mt V, 13-14.

[23] St. Gregori el Gran, *In Evangelia homiliae*, 6, 6 (PL 76, 1098).

[24] Mt XIII, 25.

[25] Cfr. Mt V, 15-16.

[26] Cfr. Ioh IV, 10.

[27] Ioh II, 5.

[28] Act IX, 6.

---

pdf | document generat  
automàticament des de [https://  
opusdei.org/ca-es/article/per-maria-cap-  
a-jesus/](https://opusdei.org/ca-es/article/per-maria-cap-a-jesus/) (22/03/2026)